

299

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

PROSINEC 2017

Drazí farníci.

Stojíme na počátku měsíce, který se nese ve znamení doby adventní, tedy přípravy na svátky vánoční. V této souvislosti jsem si vzpomněl na událost, která se mně nedávno přihodila. Asi před 2 týdny jsem šel za jedním nemocným farníkem do nemocnice, abych mu udělal svátost nemocných. Více než 2 roky jsem ho pravidelně navštěvoval doma a přinášel mu svátost eucharistie a též uděloval svátost smíření.

Nyní byl náhle převezen do nemocnice, protože jeho stav se prudce zhoršil. Když jsem dorazil na JIP, dozvěděl jsem se, že zemřel. Poděkoval jsem a odešel. Na jednu stranu jsem byl určitě smutný, protože odchod přišel náhle, ale na druhé straně jsem si hned vzpomněl, co mně tento farník při posledním setkání řekl. „Asi se už nevidíme, protože já zde již nebudu.“ Domluvili jsme se, že se budeme za sebe navzájem modlit, a to i v tom případě, že již každý budeme v trochu „jiném světě“. Po této vzpomínce vešel do mého nitra ještě větší pokoj, protože jsem si uvědomil, že tento nemocný byl připraven na své rozhodující setkání, před kterým stojí každý člověk, a to je chvíle smrti, kdy se setkáme s naším Stvořitelem a Vykupitelem.

Doba adventní nás nejen vyzývá k přípravě na příchod našeho Pána o Vánocích, ale také je pro nás stálým mementem, že celý náš pozemský život je jedním „velkým“ adventem, ve kterém se rozhoduje, jestli budeme vpuštěni na hostinu do nebeského Jeruzaléma, anebo budeme muset zůstat za dveřmi, a prožívat bolest z vědomí, že nikdy neokusíme plnost Boží lásky. Je to asi tři týdny nazpět, kdy jsme v neděli slyšeli v evangeliu o pošetilých a prozíravých pannách, které nám velice jasným a prostým způsobem připomínají, co je v našem životě nejdůležitější a kdo je naším cílem: Ježíš Kristus, pravý Bůh a Vykupitel, v kterém je život věčný. Tím se pro nás znovu nastoluje otázka priorit našeho života, a to především těch duchovních. Co má v mém životě přednost? Na co kladu důraz a na co nebo na koho spoléhám, když přijdou nepředvídatelné skutečnosti? Adventní doba je neodmyslitelně spojena s postavou sv. Jana Křtitele, který je hlasem volajícím po obrácení a přípravě na příchod Spasitele: „Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky“ (Mk 1,3). Co bych chtěl změnit, kdybych věděl, že mně již zbývá jen omezený počet dní pozemského života? Jak bych potom prožíval svůj každodenní život a čemu bych dával přednost? Takovéto otázky nám snad mohou pomoci, abychom lépe poznali, jaké změny je potřeba v našem životě udělat a s pomocí Boží je začali uskutečňovat. Během exercicií, které jsem vykonával minulý měsíc, jsme četli knihu „Rodiče Terezie z Lisieux“, která dosti detailním a zároveň prostým způsobem líčí postavy manželů a rodičů velké světky a církevní učitelky Terezie z Lisieux. Velice na mě zapůsobila víra a odevzdanost těchto již svatých manželů a rodičů, která byla za jejich života protřibena neuvěřitelným množstvím zkoušek a protivenstvími, které překonávali s nesmírnou důvěrou a statečností, které odráželi hloubku jejich duchovního spojení s Bohem. Z hlediska duchovního života nepodeceňovali žádnou maličkost a za všech okolností spoléhali na prostředky Boží milosti, které nám Pána nabízí skrze Církev. Láska ke mši sv., nejrůznější druhy modliteb, poutě a duchovní obnovy atd. To vše se snažili jako největší prioritu života předávat i svým dětem, které i když byly lidsky každé jiné, přesto vnímaly jejich Boží pouto, které za žádnou cenu nebyli ochotni přetřhnout anebo opustit. Z toho plynula i výchova dětí, které nerozmažlovali anebo jim nevnucovali pouze nějaké náboženské úkony, ale učili je ryzímu a upřímnému vztahu k tomu, kterému zasvětili svůj život. Když jsem tuto knihu při exerciciích četl a nebo ji poslouchal, byl jsem často zahanben duchovní hloubkou těchto manželů a říkal jsem si, jak mimořádná, a přesto prostá svatost se v jejich životě skrývala. Rodiče sv. Terezie měli 9 dětí a z toho jim 4 brzy zemřely. Ostatních pět se zasnětilo Bohu a odešly do kláštera.

V dnešní době, kdy prožíváme velký nedostatek těch, kteří se odevzdávají Bohu, mě napadlo, kolik máme asi takových svatých manželů a rodičů v naší zemi? Stačilo by jich několik a naše situace by se jistě zásadně změnila. Prosme zvláště v době adventní nejenom za nová kněžská a duchovní povolání, ale i svaté rodiče a manželé, ze kterých pak mohou tato povolání vzejít.

Přeji vám všem požehnanou dobu adventní i radost z Narození našeho Spasitele Ježíše Krista.

Vít Uher

PROSINEC 2017			
1	pá	sv. Edmunda Kampaína	první pátek
2	so	34. týden v mezidobí	
3	ne	I. NEDĚLE ADVENTNÍ	
4	po	sv. Jana Damašského, učitele církve	
5	út	I. adventní týden	
6	st	sv. Mikuláše	
7	čt	sv. Ambrože, biskupa a učitele církve	památka
8	pá	PANNY MARIE POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU	slavnost
9	so	sv. Jana Didaka	
10	ne	II. NEDĚLE ADVENTNÍ	
11	po	sv. papeže Damase I.	
12	út	Panny Marie Guadalupské	
13	st	sv. Lucie, panny a mučednice	památka
14	čt	sv. Jana od Kříže, učitele církve	památka
15	pá	2. adventní týden	
16	so	2. adventní týden	
17	ne	III. NEDĚLE ADVENTNÍ	
18	po	3. adventní týden	
19	út	3. adventní týden	
20	st	3. adventní týden	
21	čt	připomínka sv. Petra Kanisia	
22	pá	3. adventní týden	
23	so	připomínka sv. Jana Kentského	
24	ne	IV. NEDĚLE ADVENTNÍ	
25	po	NAROZENÍ PÁNĚ – HOD BOŽÍ VÁNOČNÍ	slavnost
26	út	sv. Štěpána, prvomučedníka	svátek
27	st	sv. Jana Evangelisty, apoštola	svátek
28	čt	sv. Mláďátek	svátek
29	pá	připomínka sv. Tomáše Becketa	
30	so	oktáv narození Páně	
31	ne	SVATÉ RODINY	svátek

Nověna k Neposkvrněnému početí Panny Marie – 8. prosince

29. 11. – 8. 12.

každý den po mši sv. zpívané litanie
s modlitbou k P. Marii. V den slavnosti
v úterý 8. prosince – slavnostní mše sv.
v kostele sv. Prokopa

požehnání adventních věnců

neděle 3. 12. při všech mších sv.

síbirka na splátku farního úvěru

neděle 3. 12. (všechny kostely)

síbirka na bohoslovce

neděle 3. 12.
všechny kostely

setkání hledajících

pondělí 4., 11., 18. prosince v 19.00
farní centrum

rorátní mše sv.

6., 13., a 20. 12. prosince v 6.00 – Sv. Roch

výstav Nejsvětější Sv. Oltářní

čtvrtek 7. 12. 2017 po mši sv. do 20.00 –
Sv. Prokop

adventní duchovní obnova

sobota 9. 12. v 8.00 mše sv.
a následují 3 přednášky

úklid kostelů

sobota 16. 12. mše sv. v 8.00 – Sv. Prokop

mše sv. a po ní možnost přistoupit ke sv. smíření

úterý 19. 12. v 17.00 – Sv. Prokop

obnova manželských slibů

neděle 31. prosince při všech mších sv.

poděkování za uplynulý kalendářní rok

neděle 31. prosince mše sv. – Sv. Roch v 17.00
s eucharistickým požehnáním

Milí farníci,

srdečně vás všechny zdravím. Dovoďte mi krátké listopadové ohlédnutí se. Rád bych se s vámi podělil o několik myšlenek z duchovní obnovy, kterou vedl náš otec spirituál P. Tomáš Roule. Stěžejním tématem byla Boží milost v hliněné nádobě lidské existence. Lidská slabost se má stát prostředkem Boží milosti, která má člověkem protékat. Každý člověk má v sobě obrovský Boží poklad, který je však chráněn lidskou křehkostí, lidskými zraněními a slabostmi. Měli jsme možnost se více zamýšlet nad svojí vlastní slabostí Božíma očima. Celý čas byl velkým přínosem k vlastnímu sebepoznání a uzdravení. Zvláště, když chceme vše křesťovitě vylepšovat my sami a zapomínáme, že je s námi také Hospodin.

Také se snažím průběžně věnovat studiu. Oslovující je biblistika, teologická antropologie a speciální morálka. Nechybí také relax. Rád chodívám běhávat a každý pátek hrajeme fotbal. Na začátku měsíce jsme měli možnost vyjet na výlet. Navštívili jsme nádherná města z předřimské doby, jako Ferrentino a Violi. Také jsme se zastavili na Montecassinu, místě hrobu sv. Benedikta a sv. Scholastiky. Na závěr jsme viděli románsko-cisterciácký klenot, klášter Fosanova. Zde pobýval také sv. Tomáš Aquinský. Navštívili jsme jeho osobní kapli a jeho pokoj.

Milí farníci, prožíváme adventní období. Rád bych vám všem popřál pokoj a otevřené srdce pro Hospodina a pro ty, se kterými se setkáváme. Vzpomínám na vás v modlitbě.

Miro

Flux miroslaw

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

výňatek z encykliky Sv. otce Pavla VI. *Humanæ vitæ*

O předávání lidského života 1968

Předávat lidský život je závažné poslání, při kterém manželé svobodně a odpovědně spolupracují s Bohem Stvořitelem. Pro manžele je vždy zdrojem velkých radostí, které však jsou někdy provázeny nemalými obtížemi a starostmi.

Jestliže plnění tohoto poslání vždy stavělo před svědomí manželů obtížné otázky, v současné době vyvstávají kvůli změnám ve společnosti otázky nové, které církev nemůže nechat bez povšimnutí. Jedná se totiž o skutečnost, která se tak velmi dotýká života a štěstí lidí.

Pravá povaha a vznešenost manželské lásky se nám ukáže, uvážíme-li, že její tak řečeno nejvyšší zdroj je v Bohu, který je Láska a který je Otec, od něhož mají původ všechny rody na nebi i na zemi.

Manželství tedy není výtvořem náhody nebo slepého působení přirozených sil. Moudře a prozíravě ho ustanovil Bůh Stvořitel, aby skrze člověka projevil svou lásku. Manželé tedy prostřednictvím vzájemného sebedarování, které je jim vlastní a které je vyhrazené pouze jim, usilují o [vytvoření] společenství osob. Skrze toto společenství jsou vzájemně zdokonalováni, takže mohou s Bohem spolupracovat na plození a výchově nových živých bytostí.

Pro pokřtěné je navíc manželství obdařeno důstojností svátostného znamení milosti, představujícího spojení Krista a Církve. V tomto světle jasně vynikají charakteristické známky a požadavky manželské lásky, o níž je třeba mít přesnou představu.

Především je to láska plně lidská, to je smyslová i duchovní. Není to tedy pouhý výraz pudu a citu, ale též a hlavně úkon svobodné vůle. Jejím prostřednictvím má být láska v každodenních radostech a bolestech nejen udržována, ale má také růst. Proto je důležité, aby se manželé stali jedním srdcem a jednou duší, aby společně dosáhli své lidské dokonalosti.

Dále je to láska *úplná*; je to zvláštní forma osobního přátelství, v němž manželé vše bez neoprávněných výjimek nebo ohledu jen na vlastní pohodlí velkodušně sdílejí. Kdo svého manžela opravdu miluje, nemiluje jej pro to, co od něho přijímá, ale pro něho samého, pln radosti, že ho může obohatit tím, že se mu sám dává.

Je to též láska věrná a výlučná až do smrti. Tak jí přece chápou ženich a nevěsta v den, kdy se dobrovolně a s plným vědomím spojují manželským poutem. Věrnost může být někdy těžká, ale nikdo nemůže popřít, že je vždycky možná; je naopak vznešená a záslužná. Příklad nesčetných manželů během staletí nejen ukazuje, že je ve shodě s přirozeností manželství, ale že je i zdrojem hlubokého a trvalého štěstí.

Konečně je tato láska *plodná*; neomezuje se pouze na společenství manželů, ale usiluje o pokračování, probuzení nových životů. „Manželství a manželská láska jsou svou povahou zacíleny k plození a výchově dětí. Děti jsou totiž drahocenným darem manželství a vrcholně přispívají k dobru samotných rodičů.

Mgr. Ludmila Juránková, DiS. (26) pochází ze severní Moravy. V žižkovské farnosti působí od Velikonoc 2013, konkrétně jako varhanice u sv. Anny pravidelně od loňského roku. Hudba je jejím koníčkem a druhým úvazkem zároveň, pracuje jako úřednice.

Jaké byly Vaše hudební počátky?

Na varhany hraji od dětství. V mém rodném kraji jsme chodili na mši vždy na kůr, maminka zpívala ve sboru. Jelikož jsem v té době už hrála celkem slušně na klavír, tak mě místní varhanice často nechávala hrát na mších, později i se sborem. Klavír jsme měli doma, tak jsem na něj začala hrát hned, co jsem se naučila sedět, pokračovala na ZUŠ a nakonec i na konzervatoři v Praze. Ve druhém ročníku jsem si přibrala druhý obor – varhany, byla to logická volba, protože už jsem na ně „jaksi“ hrála. Na AMU už jsem studovat nešla, protože mi došlo, že jen hudbou se uživil velmi těžko, vysokou školu už jsem tedy nasměrovala jinam.

Co je při hře na varhany nejobtížnější?

Na hře na varhany mi přijde nejobtížnější hlídání zvuku – např. při hře s orchestrem, který je dole u oltáře. Zvuk se velkým prostorem chvíli nese a varhaník si musí dát pozor, aby varhany nebyly pozadu. Někdy bývá dozvuk i tak velký, že varhaník hraje nějakou rychlejší skladbu a při tom slyší varhany, jak jsou o půl taktu za ním – to je hodně nepříjemná záležitost, která se při hře na klavír či jiný nástroj stát nemůže.

Jak se Vám daří skloubit oba úvazky?

Jen hudbou se – bohužel – neživím, živí mě úředničina ve velké státní organizaci. Hudbu mám jako koníček a druhý úvazek zároveň, působím na Pražské konzervatoři a doprovázím sólisty při koncertní činnosti, trvale spolupracuji se sopranistkou Karolínou Žmolíkovou. Skloubit to všechno často není jednoduché. Pro mě je nejdůležitější opora mé rodiny, pak už je to jen o organizaci času a kompromisech.

Máte ještě jiné záliby?

Samozřejmě, ráda čtu, cestuji, vařím a občas si vyjedu na koni.

A co Vaše hudební vzory?

Velkými vzory mi byli a stále jsou mí profesoři hudby z konzervatoře, všichni jsou bravurními hudebníky, hodně mne toho naučili a dodnes jsme v kontaktu. Obdivuji mnoho hudebníků, kteří vynikají technikou i temperamentem, stále něco poslouchám a srovnávám. Sama však nikoho nekopíruji a snažím se hrát podle sebe a svého nejlepšího vědomí a svědomí. Mezi hudebníky je mnoho osob, které mi jsou především lidskými vzory v tom smyslu, kam až se dostali a jak na sobě přesto stále tvrdě pracují.

Kdy je ideální začít s hudebním nástrojem?

Platí zde „čím dřív, tím líp“?

Nelze s přesností říci, v jakém věku je ideální začít děti učit hrát na hudební nástroj. Dle mého názoru je ideální začít, co nejdřív to jde, ale záleží na konkrétním dítěti, jeho schopnostech a vyspělosti. Obecně bych nedoporučovala učit hudbě dítě, které ještě nevydrží soustředit se a sedět nebo stát s nástrojem v ruce méně, než půl hodiny, nebo které o hudbu nejeví zájem.

Vánoce jsou pro varhaníka plné koncertů...

To ano, kéž by to tak bylo po celý rok... Čeká mě mnoho koncertů po celé republice i v zahraničí s dalšími sólisty, sbory a orchestry. Vánoční program máme velmi pestrý: české i zahraniční koledy, vánoční písně a skladby, operní árie, ale také písně G. Gershwina nebo třeba klavírní úpravu Čajkovského Louskáčka. A samozřejmě – Rybova Česká mše vánoční, ta by nikdy neměla českému varhaníkovi v diáři chybět.

-im-

Jiří Hlaváč – „Jak to vidím.../ptal jsem se často“. Hlaváč v knize čtivě předkládá čtenáři své životní zkušenosti a zážitky. Hloubka jeho slov přivádí k zamyšlení o sobě a o svém životě. Tuto knihu bych doporučila mladší generaci proto, aby se z ní poučili a nedělali zbytečné chyby, a starší generaci proto, aby se dokázali ohlédnout za svými životy, dokud je čas.

MŠE SVATÉ V DOBĚ VÁNOČNÍ 2017–2018

- 24. 12. 4. adventní neděle a Vigilie Narození Páně**
 8.00 – kostel sv. Anny 22.00 – kostel sv. Anny
 9.30 – kostel sv. Prokopa **16.00 – kostel sv. Prokopa**
mše sv. pro děti
 11.00 – kostel sv. Rocha **16.00 – kostel sv. Rocha**
24.00 – kostel sv. Prokopa
půlnoční mše sv.

Jesličky v kostelích jsou přístupné půl hodiny před každou mší svatou

- 25. 12. pondělí – Slavnost Narození Páně**
 8.00 – kostel sv. Anny
 9.30 – kostel sv. Prokopa
 11.00 – kostel sv. Rocha
 17.00 – kostel sv. Rocha

- 26. 12. úterý – Svátek sv. Štěpána**
 8.00 – kostel sv. Anny
 9.30 – kostel sv. Prokopa
 11.00 – kostel sv. Rocha

- 31. 12. neděle – Svátek Svaté Rodiny – obnova manželských slibů**
 8.00 – kostel sv. Anny
 9.30 – kostel sv. Prokopa
 11.00 – kostel sv. Rocha
 17.00 – kostel sv. Rocha – **poděkování na závěr kalendářního roku**
a po mši sv. svátostné požehnání

- 1. 1. 2018 pondělí – Slavnost Matky Boží Panny Marie (Nový rok)**
 8.00 – kostel sv. Anny
 9.30 – kostel sv. Prokopa
 11.00 – kostel sv. Rocha
 17.00 – kostel sv. Rocha

- 6. 1. 2018 sobota – Slavnost Zjevení Páně – doporučený svátek**
 8.00 – kostel sv. Prokopa – žehnání, vody, kadidla a křídly

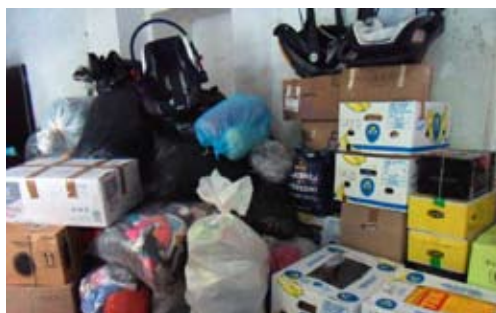
- 7. 1. 2018 neděle – Svátek Křtu Páně – závěr doby vánoční,**
mše sv. jako v neděli

Humanitární sbírka – podzim 2017

Milí farníci, s radostí vám oznamuji, že právě ukončená jarní humanitární sbírka měla díky inzerci v Radničních novinách velký ohlas. Bylo vybráno velké množství věcí, zejména ošacení, také nádobí a hračky byly darovány. Měli jsme všichni velkou radost z tak dobře prožitých dvou dnů, i když nám první den sbírky zrovna počasí moc nepřálo, bylo chladno, přšelo, ale vše se v dobré obrátilo a tak děkujeme za to, že přišlo tolik dárců, kteří nelitovali námahy a času k donesení všech těch krabic, pytlů a balíků, igelítek, tašek. Je obdivuhodné, že stále můžeme a chceme pomáhat. Vždyť vybraných věcí byly odhadem neuvěřitelné 3 tony, ano, opravdu tolik.

Bude-li nám ještě Boží přízeň přát, další sbírka se může uskutečnit na jaře příštího roku, v předpokládaném termínu 13. a 14. dubna 2018 ve stejných prostorách jako letos. Včas bude oznámeno, zda budeme mít tyto prostory stále k dispozici.

Těší se na Vás za Farní charitu Libuše Janovská a za Diakonii Broumov Marta Pešková.

Milí farníci.

V sobotu 14. 10. se určitým způsobem konala historická záležitost v kostele sv. Prokopa. V rámci úklidu kostela se po 10-ti letech spouštěl hlavní lustr, na kterém se vyměňovaly všechny žárovky a zároveň se i čistily skleněné ozdoby, které ho utváří. Tímto bych chtěl poděkovat všem, kteří pomáhali

při této mimořádné události a zapojili se do „očisty“ tohoto skvostu, který v kostele sv. Prokopa máme. Nyní lustr zase září v plné kráse a osvětluje nádhernou výzdobu našeho kostela a dotváří i duchovní oslavu našeho Pána, k jehož slávě je celá tato nádhera vytvářena a uchovávána. Ještě jednou děkuji všem za pomoc.

P. Vít Uher

Žít a rozdat se pro druhé

Sv. Jan Kentský

Kdo byl sv. Jan Kentský? Inteligentní a velmi vzdělaný muž, poutník, člověk milující chudé a potřebné.

Narodil se roku 1390 a už od útlého věku se projevovala jeho velká inteligence. Rodiče ho vedli především k lásce k Bohu. Když mu bylo něco málo přes 20 let, nastoupil na Jagellonskou univerzitu v Krakově, kterou v 27 letech ukončil doktorátem z filosofie. Pokračoval dále ve studiích teologie a roku 1424 byl vysvěcen na kněze.

V prvních letech pracoval jako rektor v klášterní škole a později ho pak povolali zpět do Krakova na universitu, kde vyučoval až na krátké působení ve farnosti u Krakova až do své smrti.

Jan byl hluboko v srdci také poutníkem, uvědomoval si svou hříšnost a nedokonalost a to ho vedlo k absolvování několika kajících poutí. Čtyřikrát se vypravil do Říma k hrobům apoštolů a jednou doputoval i do Svaté země. Tam, pohnut hlubokou vírou, rozmlouval i s muslimy, což se považovalo za velmi nebezpečný počin. Nikdo mu však neublížil a on se vrátil v pořádku zpět domů. Na cestách vždy prokazoval skutky lásky.

O Janu, jakožto člověku, který miluje chudé a potřebné, se vypráví mnoho příběhů.

Potkal-li na ulici chudáka, který neměl ani boty, zul své a věnoval mu je. Poposunul svůj plášť více k zemi, aby pak nebylo vidět, že je bosý. Vypráví se dokonce, že jednou potkal chudého téměř nahého a věnoval mu svůj plášť. Následně za něj nechal sloužit mši svatou. Když ho po bohoslužbě vyšel do města znovu vyhledat, aby mu dále pomohl, už ho nikdy nenašel. Při návratu do svého bytu objevil za zamčenými dveřmi svůj plášť. Říká se, že ho v osobě chudého navštívil sám Kristus.

Při jedné ze svých poutí do Říma byl přepaden loupežníky. Dal jim vše, co měl, a ujišťoval je, že víc už nemá. Sebrali vše a pustili ho. On si potom ale vzpomněl, že má ještě pár mincí zašitých v šatech. Urychleně se za loupežníky s penězi vrátil a omlouval se, že jim je nechtěl zapřít, ale že na ně zapomněl. Toto loupežníky natolik vyškolovalo, že se obrátili a stali se křesťany.

Když jedné ženě umíralo malé dítě, modlil se spolu s ní, posiloval její víru, aby dítě dokázala Bohu obětovat. Zdvihl dítě do náruče, modlil se a dítě ožilo a bylo zdravé. Taktéž silou své modlitby ochránil Krakov před zkázou velkým požárem.

Jan zemřel ve věku 83 let poté, co rozdal vše, co měl, potřebným. Pohřben je v kostele sv. Anny v Krakově. V roce 1690 ho papež Alexander VIII. blahořečil a v roce 1767 byl prohlášen za svatého.

Jan Kentský (1390–1473)

Svatořečen r. 1767

Památka 23. prosince

Panna Maria Guadalupská

pokračování z minulého čísla

Panna Maria mu s úsměvem odvětila, že má dostatek služebníků i poslů, které by mohla tímto posláním pověřit, ale že se její úmysl má zdařit právě skrze něj. Požádala ho, aby tentokrát biskupovi přímo řekl, že ho Panna Maria žádá o zřízení kaple.

Biskup při nové audienci následně Juana nejprve různými otázkami zevrubně zkoušel a pak mu vysvětlil, že ke zřízení kaple je na potvrzení pravosti zjevení zapotřebí nějaký pádný důkaz, aby bylo zřejmé, že se skutečně jedná o Pannu Marii. Nenápadně za ním potom poslal několik služebníků, aby ho sledovali. Před Tepeyacem jim ale Juan Diego náhle zmizel a nemohli ho najít, ač jej velmi dlouho hledali. Zpravili proto biskupa, že se jedná jen o podvodníka.

Juan Diego při svém návratu Panně Marii na Tepeacu tlumočil přání biskupa a ta ho vyzvala, aby přišel příští týden a ona mu důkaz pro biskupa poskytne. Když však Juan došel domů, našel svého strýce Juana Bernardina, na smrtelné posteli osypaného neštovicemi. Juan Diego se o něj celý den staral, avšak přivolaný lékař jí nedával žádnou naději. Proto se Juan rozhodl nejprve hned ráno další den zajít pro kněze, který by strýce vyzpovídal. Protože se obával, že by jej Panna Maria na kopci zdržela a strýc zatím zemřel nezaopatřen, šel raději oklikou. Panna Maria se ale před něj přesto postavila a mírně mu vyčínila, že si má uvědomit, že je jeho matka i matka všech a on stojí pod její ochranou. Sděčila mu, že se nemá starat o strýce, a ubezpečila ho, že jej již mezitím uzdravila. On se má plně věnovat jen svému úkolu, pro který ho vybrala. Má vystoupat až na vrcholek Tepeyacu, kde se poprvé setkali, a má tam pro biskupa natrhat kastilské růže. V prosinci na tomto místě, kde roste pouze trní a kaktusy, bylo jistě z rána pravděpodobnější, že tam bude sněhový poprašek než nějaké květy. Přesto byl k jeho údivu celý vršek pokryt kobercem nádherných kvetoucích růží. Juan Diego je natrhal a přinesl Panně Marii, která je sama složila jednu po druhé do jeho pláště. Prikázala mu, aby je donesl biskupovi, ale aby plášť po cestě nerozbaloval a nikomu jeho obsah neukazoval.

Služebníci ho nechtěli již k biskupovi vůbec pustit, protože s ním měli od poslední jen mrzutosti, ale když viděli, že je vytrvalý a neodejde, a navíc něco skrytého nese, co jim nechce ukázat, dovtipili se, že to může být požadovaný důkaz, a nakonec ho přece jen ohlásili. Juan Diego vše biskupovi na kolenou vypověděl, a když pak před ním plášť vestoje rozevřel, aby před něj růže vysypal, vytvořil se v tom okamžiku před překvapenými účastníky audience na rubu pláště neobyčejně jemný barevný obraz Panny Marie se sepatýma rukama, jak jej známe dnes. Oblečena byla v narůžovělé šaty poseté květy a hlavu měla přikrytou modrým závojem plným hvězd. Tento závoj jí splýval až na paty. Podeprná byla andělem s rozepjatými křídly a svou postavou zakrývala slunce, takže se zdálo, že jeho paprsky vycházejí z ní.

Všichni okamžitě klesli na kolena. Slzící biskup v modlitbě odprošoval Pannu Marii, že jí nevěřil. Pak snal z Indiána plášť s obrazem a umístil jej prozatímně do své soukromé kaple. Na Tepeyacu, kam ho Juan Diego dovedl, nechal hned stavět malou kamennou kapli. Poté Juan Diego v doprovodu biskupa navštívil svého strýce. Oba se od něj dozvěděli, že zatímco Juan Diego trhal růže, Panna Maria se mu v zářivém světle rovněž zjevila u jeho lože. V ten okamžik pocítil, že je naprosto zdrav. Potom mu Panna Maria projevila své přání, aby byla na Tepeyacu v budoucnu uctívána jako Panna Maria z Guadalupu, Toto jméno lze odvodit z aztéckého slova „Coatlaxopeuh“, které znamená „rozšlápla jsem hada“. Biskup pak oba vzal do svého paláce jako čestné hosty. Zpráva o zázraku se okamžitě roznesla po městě. 26. prosince, kdy byla kaple dokončena, do ní biskup nechal ve slavnostním procesí obraz přenést a sám šel pěšky.

Juan Diego se pak s povolením biskupa usídlil na Tepeyacu v domku postaveném pro něj nedaleko kaple a staral se o kapli i o poutníky. Žil zde 17 let asketicky v pověsti svatosti a zemřel 30. května 1548.

Přílivem stále více a více poutníků bylo později nutné postavit kapli druhou, větší, v roce 1556

následovala třetí a nakonec zde byl vystavěn mohutný barokní kostel. Ten se po staletích počal v důsledku úbytku spodní vody propadat a musel být v roce 1709 uzavřen. Proto byla vedle něj v roce 1974 postavena moderní obrovská bazilika, která slouží dodnes.

Svým zjevením v Mexiku Panna Maria uskutečnila dvě velké věci. Za prvé tím promluvila ke Španělům řečí, které dobře rozuměli: „V Guadalupe ve Španělsku uctíváte mou černou sochu, ale já jsem Matkou všech, a proto se zjevují tady, ne již jenom jako socha, ale skutečně, a právě Indiánům. Jsem totiž Matka vaše i jejich, všichni bez rozdílu jste mými rovnocennými dětmi.“ A vskutku je o tom přesvědčila. Díky tomu v Latinské Americe prakticky neexistuje problém rasismu. Vždyť v žilách příslušníků i těch nejvznešenějších španělských rodin v Latinské Americe koluje indiánská krev. A tak právě z směsi Španělů a Indiánů vznikl homogenní mexický národ, mesticové. Zvláštní, že? A za druhé tím přesvědčivě promluvila i k Indiánům. Dosáhla svým zjevením totiž toho, oč se deset let marně snažili všichni misionáři.

Za sedm let po jejím zjevení prakticky celé Mexiko, na 9 milionů lidí, nejen Aztéků, ale i ostatních Indiánů, přistoupilo naprosto dobrovolně a spontánně ke křesťanství, ne tedy jen města, kde měla katolická církev jasně navrch, ale i ty nejzapadlejší samoty a osady. Najednou po rozšíření zpráv o zjevení čekaly nekonečné fronty tisíců Indiánů před kostely každý den na křest a další svátosti. Jeden františkán uvádí, že jen za 5 dní pokřtil s několika bratry 14 000 lidí.

Křesťanská víra a láska k Panně Marii Guadalupe se stala duší Mexika a pronikla Mexičany tak důkladně, že se jí nepodařilo dodnes vyvrátit ani svobodným zednářům, ani nezarytějším marxistům vyzbrojeným porevolučními proticírkevními zákony.

Panna Maria se zde stala přímluvkyní ubohých a chudých. I její snědá pleť byla znakem účasti a pro Indiány se stala stálíci na obzoru naděje. Současně španělské i indiánské rysy jejího obličje jim výmluvně říkají: „Jsem matkou všech, Indiánů i Španělů.“

převzato: MRÁČEK, Pavel K. Guadalupe: největší poutní místo světa. Praha: Knižní klub, 2016. Universum (Knižní klub)

Nový ministrant

Mám velikou radost, že od neděle 19. 11. máme ve farnosti dalšího nového ministranta v kostele sv. Anny. Je jím Lukáš Šalom, který právě chodí do 1. třídy ZŠ. Jsem moc rád, že nejenom hlavní farní kostel měl nové „ministrantské přírůstky“, ale že i filiální kostel je nově ministrantsky posílen. Děkuji rodičům za jejich ochotu nechat Lukáše sloužit u oltáře a přeji mu hojnost Božích milostí a ochrany, aby zůstal věrným ministrantem (služebníkem) Božím po celý svůj život.

P. Vít Uher

179. CELESTIN IV.

(† 1241)

Celestin IV. byl italský duchovní a 179. římský papež. Do církevní historie se zapsal jako papež s jedním z nejkratších pontifikátů; na papežském stolci byl pouze sedmáct dní.

Milánčan šlechtického původu se během své církevní kariéry projevil jako velmi schopný teolog. I vzhledem k tomu jej Řehoř IX. v roce 1227 jmenoval kardinálem. O čtrnáct let později se stal jeho nástupcem.

Vzhledem ke krátkosti jeho pontifikátu mu nebylo dopřáno vykonat žádný oficiální úkon. Dříve, než mohl podstoupit intronizační obřady, na následky podlomeného zdraví zemřel. Historie však zaznamenala především okolnosti jeho zvolení.

Církev i země se v první polovině 13. století zmítaly ve vážné krizi vyvolané neustálými spory mezi duchovní a světskou mocí o posílení papežské vlády na úkor moci římského císaře. V posledních letech pak konflikt vyústil do otevřeného zápasu mezi papežem a císařem. Ani jedna strana neměla trvalou převahu a nadvláda se střídavě překláněla z jedné strany

Vlastní jméno nebo rod:	Gofredo Castiglioni
Původ:	Itálie
Datum narození:	???
Místo narození:	Anagni, Itálie
Datum zvolení:	25. 10. 1241
Datum úmrtí:	10. 11. 1241
Místo úmrtí:	Řím, Itálie
Místo pohřbu:	Řím, basilika sv. Petra
Pontifikát:	17 dní

na druhou. Ani smrtí papeže spory neskončily a v této chaotické situaci probíhala volba nástupce Řehoře IX.

Probíhající konflikt rozdělil voliče na dva názorově rozdílné tábory a každá strana tvrději prosazovala své postoje a již brzy bylo zřejmé, že k dohodě o osobě nové hlavy Církve vbrzku nedojde.

Jak bylo tehdy nezřídka zvykem, aktivity se ujal „římský lid“ a dal voliče uzavřít do zchátralé budovy, kde byli vystaveni velmi nelehkým podmínkám pod neustálým psychickým i fyzickým nátlakem.

V této situaci byl zvolen jako určité „výchozí z nouze“ kardinál Castiglioni a očekávalo se, že tím bude dán čas k nové svobodné volbě.

Ale nový papež po dvou dnech volby těžce onemocněl a za dva týdny zemřel.

zdroj: Ch. Coulombe: Náměstkové Kristovi, internet Wikipeidie

Při putování po starobylych kruhových svatyních, známých jako rotundy, se dostáváme na území Starého Města, dříve Většího města pražského. Také zde se zachovala jedna rotunda, ovšem v románském období zde rozhodně nebyla jediná. Vždyť pouhých 260 metrů od ní stála rotunda zasvěcená svatému Vavřinci. Této stavbě, kterou si později rozšířil slavný templářský řád, se budeme věnovat v některém z příštích pokračování. Nyní už zaměříme pozornost na dochovanou

rotundu sv. Kříže.

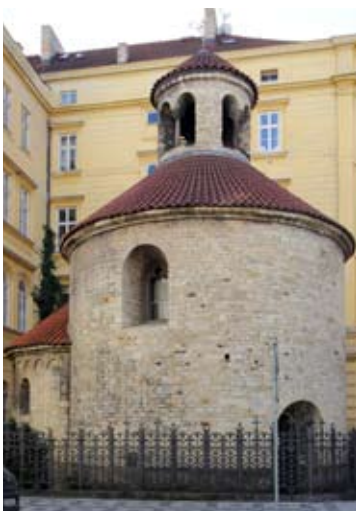
Plným a přesnějším názvem – zasvěcením je kostel Nalezení sv. Kříže, ovšem rotunda byla také označována jako kostel sv. Kříže Menšího. Toto označení vzniklo kvůli potřebě odlišení od jiného staroměstského kostela sv. Kříže (Většího, který stával u kláštera cyriaků). Starobylost svatyně byla vždy zřejmá, objekt působil svým zjevem tajemně a tak není divu, že přitahoval a inspiroval i ke vzniku legend a bájí. Tak se v souvislosti s jeho zasvěcením objevila pověst o dívce, ukřižované za přijetí křesťanství a s křížem pak prý vhozené do rybníčku, který se měl nacházet v tomto místě. Někteří badatelé si zase povšimli, že kostelík se nachází prakticky přesně uprostřed kříže, tvořeného spojnici jiných pražských svatyní – jednu osu tvoří spojení svatovítského chrámu a rotundy sv. Longina, druhou vymezuje novoměstský kostel sv. Klimenta a někdejší smíchovský kostelík sv. Filipa a Jakuba na Arbesově náměstí. Tento kříž skutečně lze vytvořit, ovšem jeho ramena nejsou stejně dlouhá a při veliké hustotě sakrálních staveb v pražské kotlině asi není na místě z tohoto úkazu cokoliv vyvozovat, může jít o jednu náhodnou konstelaci.

Přejdeme tedy k podstatnějším faktům. I tomuto starobylému kostelu velmi reálně hrozilo zboření, což se ukazuje jako příznačné pro všechny dochované rotundy v Praze. Kdyby se včas neobjevil někdo, kdo se rázně zasadil o jejich záchranu, často doslova „v hodině dvanácté“, nemuseli bychom dnes v hlavním městě mít žádnou stojící rotundu. Dokladem je i celá řada velmi cenných kostelů a kaplí zbouraných především v období

od 80. let 18. století do počátku 20. věku. V případě sv. Kříže byla kritickým údobí první polovina 60. let 19. století a jedním ze „zachránců“ byl i slavný český malíř Josef Mánes. Rotunda byla totiž jako sakrální stavba zrušena již roku 1784 Josefem II. (což je rovněž typické) a následně utilitárně užívána soukromníky, např. jako sklad a prodejna uhlí. V roce 1860 ji se sousedním domem zakoupil nový vlastník, místní stavitel František Schücker, který se naštěstí svým záměrem na demolici obou objektů a výstavbu činžáku na uvolněném místě „pochlubil“ osvětlenějšímu kolegovi. Postupně byla zburcována odborná veřejnost a vše nakonec dopadlo dobře, rotundu odkoupila obec a postupně došlo k její obnově v historizujícím stylu. Zdobená mříž, vymezující areál s rotundou, někdejší drobný hřbitov, byla vytvořena podle návrhu samotného Mánesa. Od té doby došlo již k několika dalším obnovným pracím, které si vynutil zub času, a to zejména na částečně dochovaných nástěnných malbách.

Rotunda dnes slouží bohoslužebným účelům starokatolické církve.

Válcová loď je završena kupolí s lucernou, osvětlující prostor čtveřicí sdruzžených oken. Apsida na půdorysu kruhové výseče má vnější plášť zdobený plochými lizénami a obloučkovým vlysem. Zajímavostí jsou dvě nalezené tzv. ozvučnicové nádoby, které byly při stavbě rotundy zabudovány do zdíva z akustických důvodů. Pomáhají také s datací stavby, kterou můžeme předpokládat nejspíše již v 1. čtvrtině 12. století.

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2017–2018 se vyučuje od září.

- předškoláci + 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (M. Provinská), místnost A
 - 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (M. Provinská), místnost A
 - 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – čtvrtek 15.30 (P. Vít Uher), místnost A
 - 5.–7. ročník ZŠ – středa 16.30 (Jakub Kroneisl), místnost B
 - 8.–9. ročník ZŠ + středoškoláci – středa 16.30 (B. Oudová Holcátová), místnost A
- Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: www.farnost-zizkov@efara.czMilada-Provinska@seznam.cz;barbara.katerina@gamil.com**Biblická hodina**

čtvrtek 19.00–20.30 (kromě 1. čtvrtku v měsíci)

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu.

Hovory o víře pro katechumeny a hledající každé pondělí 19.00–20.15

Každoročně po Velikonocích začíná otec Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkoncilním a pokoncilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozjímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růžencem společně u Sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

každý první čtvrtek v měsíci u Sv. Prokopa po mši sv. do 20.00 a poslední úterý v měsíci u sv. Anny od 17:30 do 18:00

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současně ale v různých oblastech pociťujeme nedostatky. Potřebujeme si tedy neustále vyprošovat hojnost milosti a síly v tiché modlitbě před naším Pánem přítomným v Nejsvětější Svátosti.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15

Seniři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lektorka formou tréninkových eviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá druhá sobota 8.00–11.00

Každou druhou sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše svatá. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrážejí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava každou středu od 19.00, která může vyústit v přijetí svátosti křtu o Velikonocích 2018.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra (tel.: 731 625 910) a po osobním rozhovoru se dohodneme na přípravě tak, aby Vaše dítě mohlo být pokřtěno.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí v novém školním roce probíhá opět podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale mnohem víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Domluvte si proto svou přípravu s knězem P. Vítem Uhrem (tel.: 731 625 910) včas, tzn. minimálně 3 měsíce před plánovaným termínem sňatku. Při osobním setkání se dohodneme, jak bude příprava probíhat.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout v kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55. Pokud v tuto dobu nemůžete přijít, kontaktujte prosím P. Víta Uhra (731 625 910) a dohodneme se na jiném termínu.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

V případě potřeby se obraťte kdykoliv na P. Víta Uhra (731 625 910), který vám udělí pomazání nemocných ať již při návštěvě doma nebo v nemocnici..

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí, je ale nutné domluvit datum a čas rozloučení nebo uložení urny dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši sv. domluvit s ním nevhodnější termín v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Stejně hledajících jako vy je mnohem více a proto se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Zájemci ať se přihlásí u P. Víta Uhra, tel. 731 625 910.

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3-Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾			
Úterý		18.00²⁾		
Středa	18.00		6.00³⁾	
Čtvrtek	18.00⁴⁾			
Pátek	18.00			
Sobota	8.00⁵⁾			
Neděle	9.30	8.00	11.00	17.00

¹⁾s latinským ordináriem, 4krát ročně v tridentském ritu v kostele sv. Rocha

²⁾ každé poslední úterý v měsíci 30 minut přede mši eucharistická adorace

³⁾v červenci a srpnu mše sv. nejsou, v době adventní zpíváme roráty

⁴⁾každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. eucharistická adorace do 20.00

⁵⁾vždy druhou sobotu v měsíci po mši sv. úklid kostelů

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15.00–17.00	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30	administrátor Vít Uher
Čtvrtek	8.30–11.30	administrátor Vít Uher

Kontakty:

administrátor farnosti: P. Vít Uher

mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 30. 11. 2017	
výše dluhu (úvěr)	3 654 656,39 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbírka na splácení úvěru (listopad 2017):	13 896 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VŠECHNY VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat